

NOROWNIK (1) *sb m*

N sg norownik.

Sł stp, Cn brak, Linde XVI w. (ten sam przykład) s.v. nurek.

Człowiek, który pływa pod wodą, nurkuje: Urinator, Który nurkiem pływa/ nór/ norownik. Mącz
508d.

Cf **NOR, NOREK**

AKtt